

En peu de guerra!

Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio s'han convertit en la primera empresa pública que es queda sense conveni

El Grup Z presenta batalla contra les retallades, mentre el TNC i la Fundació Claror rebutgen les propostes de conveni de la direcció

Han estat múltiples les accions de protesta des que la direcció de la CCMA va donar per liquidats els convenis del Grup, amb data 31 de gener. A la imatge, els treballadors de TV3 van esperar la sortida de Brauli Duart del seu despatx durant 12 hores el 4 de febrer passat.

La direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), presidida per Brauli Duart, ha forçat que els Convenis de TV3 i Catalunya Ràdio arribessin a la fi de la seva ultraactivitat el passat 31 de gener, i ha deixat els treballadors sense els seus convenis.

Durant l'última fase de negociació dels convenis, que ha durat més d'un any però ha estat interrompuda per un procés de modificació de condicions de treball i un ERO, les propostes de la direcció han estat sempre d'una nova retallada de salaris, sota diverses formes: Primer, una esperpèntica "equiparació" a les taules salarials

del personal estatutari de l'Institut Català de la Salut, que res té a veure amb una empresa pública de mitjans de comunicació audiovisuals; després directament amb la "necessitat" de reduir 26 milions d'euros del capítol de sous i salaris, que van transformar en una proposta de reducció del 13% de tots els conceptes.

Menys poder adquisitiu

Els treballadors de la CCMA no hem acceptat aquesta proposta, que s'afegeix a la retallada d'entre un 25% i un 35% del poder adquisitiu dels nostres salaris des del 2011 (el 5% des del

2011, el 7,14% de la retirada d'una paga extra des del 2012, que es repeteix aquest any, l'eliminació de tot un seguit de partides socials dels nostres convenis, que representen entre un 3 i un 6 o més per cent del sou segons el treballador, l'efecte de l'ampliació horària per decret en el preu de la nòmina variable i el 8,8% dels IPC perduts des del 2010).

Malgrat les mobilitzacions que ja es van iniciar abans de finals de gener, la direcció decideix el dia 3 de febrer comunicar que el conveni vigent a la CCMA passa a ser el Conveni Estatal de la Indústria de Producció Audiovisual

(Tècnics), un conveni de mínims en condicions molt inferiors al nostre, i engega un procediment de l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors de modificació substancial de les condicions de treball per a tota la plantilla per ajustar sots i altres condicions en el traspàs al "nou" Conveni. I ho presenta com una "millora" del Conveni estatal. Tot plegat, un eufemisme que amaga la pretensió d'una nova retallada salarial i de desregulació d'horaris.

Això sí, les condicions actuals es mantenen durant el període de converses del 41. Només faltaria. És obligat per llei.

La direcció actual ha convertit en tres anys la CCMA en escenari d'un conflicte laboral permanent

La direcció de la CCMA ha trencat amb 30 anys de negociació col·lectiva a TV3 i Catalunya Ràdio, que es converteixen així en la primera empresa pública de Catalunya que es queda sense conveni. Els Comitès de TV3 i Catalunya Ràdio hem apel·lat al Consell de Relacions Laborals perquè es compleixi el Pacte per a l'Avaluació i Seguiment de la Negociació Col·lectiva que van signar sindicats, patronal i Generalitat, que insta a les parts en qüestió a continuar amb les negociacions prorrogant els convenis fins arribar a un nou acord. Però el govern de la Generalitat s'ha negat a complir els seus propis acords i, a instàncies segurament del president del Consell de Govern de la

La plantilla de TV3 porta setmanes secundant jornades de vaga en dies alterns i de diferent durada.

CCMA, Brauli Duart, i amb la complicitat de Foment del Treball, es nega ni tan sols a reclamar a la direcció un posicionament al respecte.

Tot plegat fa que la mobilització decidida dels treballadors de TV3 i Catalunya Ràdio es faci cada cop més imprescindible i continuï sent l'eina fonamental per recuperar els nostres convenis i impedir una nova retallada salarial. Les vagues continuades en dies alterns que durant les darreres setmanes s'estan fent a la CCMA i tot el seguit de concentracions, accions i mobilitzacions diverses han de fer que el Govern

i la direcció de la CCMA rectifiquin i que, en comptes d'iniciar el procediment contemplat a l'article 41, es produeixi la represa de les negociacions dels convenis de TV3 i Catalunya Ràdio. Aquesta direcció que en tres anys ha convertit la CCMA en escenari d'un conflicte laboral permanent no pot romandre ni un dia més en els seus càrrecs. Brauli Duart només sap acomiadar treballadors i retallar sots i condicions laborals. Ha de plegar d'una vegada.

Jordi López Santín
Secció Sindical de CCOO a TVC

Els secretaris generals de CCOO, Ignacio Fernández Toxo, i de CCOO a Catalunya, Joan Carles Gallego, van mostrar el seu suport als treballadors de Televisió de Catalunya fotografiant-se amb la seva pancarta reivindicativa abans d'una assemblea de delegats i delegades a Barcelona el 18 de febrer passat.

Les protestes s'intensifiquen també a Catalunya Ràdio

Els treballadors de Catalunya Ràdio hem intensificat els darrers dies les protestes amb noves jornades de vagues, en dies alterns, sumant-nos a les que es fan a TV3. La direcció de la CCMA no mou fitxa i es manté en què el nostre conveni laboral ha expirat i ens continua assegurant que hem de negociar d'immediat en el marc del que seria l'aplicació de la reforma laboral, amb tot el que suposa de perjudici per als treballadors. No volem seure en una mesa negociadora on serà l'empresa l'única que tindrà potestat per modificar les nostres condicions laborals. De moment, el comitè d'empresa de la ràdio encara no tenim resposta oficial a l'ofertament que els vam fer conjuntament amb el comitè d'empresa de Televisió de Catalunya fa uns dies perquè la direcció de la CCMA s'adherís a l'acord per al suport i acompanyament als processos de negociació col·lectiva en ultraactivitat. Volem tornar a negociar TOT el conveni col·lectiu i no només una nova retallada del nostre salari. Total suport dels treballadors i treballadores a les jornades de vagues, i ens estem coordinant amb els companys i companyes de TV3 per muntar accions conjuntes. Hem de continuar pressionant l'empresa perquè s'assegui d'una vegada i posi seny en aquest conflicte que no ens interessa a ningú.

Montse Raya
Secció Sindical CCOO a Catalunya Ràdio

Grup Z, 50 dies defensant sous i llocs de treball

Els treballadors del Grup Z de Barcelona i Madrid s'estan enfrontant des del darrer trimestre de l'any passat a un seriós procés de reducció salarial. L'empresa els demana que s'abaixin el sou i posa com a fita retallar el 24%-25% de la massa salarial.

De fet, segons han informat els comitès d'empresa en les diverses assemblees fetes a Barcelona i Madrid, la companyia voldria obtenir a favor seu uns 8 milions d'euros per poder afrontar el pla de negoci del 2014 i anys vinents. I la causa, remota, de tot aquest trasbals social és la crisi dels mitjans de comunicació que, tot i algun anunci de minsos brots verds, no remunta, es miri per on es vulgui. Així el Grup Z ha pres també decisions dràstiques a Còrdova i al País Valencià.

Els treballadors han protagonitzat diferents aturades de protesta a l'interior de les instal·lacions del Grup Z.

Abans de Nadal

El gruix de la producció comunicacional del Grup Z es fa a Barcelona i Madrid i 700 persones (500 aquí i 200 allà) són les que ara estan plantant cara a una dura proposta de retallades salarials. La tensió social començà a final de novembre quan encara no s'havia apaivagat el conflicte del mes d'abril del 2013 en fer una severa retallada salarial i social (plantilla reduïda al 50%, canvi de conveni i canvi de referència) als tallers d'impressió del Grup Z, a Parets del Vallès. Llavors, la direcció empresarial del Grup va fer saber el 24 de novembre, amb dades i balanços exposats en Power Points, que calia revisar els acords salarials pactats en conveni feia menys d'un any (el 2012 amb reducció temporal del 8%-6% dels sous i ERO's temporals en marxa), i emprendre mesures dràstiques d'estalvi, ja que necessitaven més diners per encarar

el negoci de l'edició de premsa i revistes i el fons -i filó- de diners dels salaris era el més disponible. El que tenien més a mà.

Des d'aquest dia fins avui no s'ha aconseguit cap acord, ja que tots els assalariats afectats han

mantingut una tossuda i ferma actitud d'exigir una negociació en què no hi perdessin bous i esquelles. És aquesta granítica actitud la que ha fet possible que, en un conflicte en el qual es volen salvar i mantenir uns mitjans de comuni-

ció amb forta incidència en la societat (*El Periódico de Catalunya, Sport, Entrevista, Tiempo, Woman, Cuore...*), no es plantegés una laminació total dels sous i el vaixell comunicatiu anés a la deriva amb el risc de petar a les roques.

RELACIONS LABORALS D'UN ALTRE CAIRE

El conflicte o el diàleg tens, tal com s'ha anat desplegant, ofereix diverses pautes que haurien de servir per reflexionar sobre les relacions laborals que estem forjant:

- Primera: L'efecte dels canvis en la legislació laboral. Dóna ales als representants empresarials per plantejar temes amb fal·làcies: fent veure que és bo el que el treballador perd.
- Segona: Menyspreu de convenis i pactes. Hi ha una vella norma pactista que diu "*pacta sunt servanda*" (cal mantenir els pactes), que ara no té cap força, sobretot pels representants de les empreses, ja que davant d'ella parlen de flexibilitat. I això, la majoria de vegades, va en detriment dels salaris dels treballadors.
- Tercera: Tot és factible. S'ha imposat un principi realista, assumit pels treballadors: defensem l'empresa i defensem el màxim nombre dels llocs de treball. Però això es tradueix en què es pot fer tot. L'assumpció d'aquest principi és greu perquè s'arriba a dir: "Aconseguint un acord i després ja veurem com l'escrivim".
- Quarta: Coratge dels comitès. Les persones que han estat escollides als comitès d'empresa han de tenir molta força col·lectiva i personal per encarar les situacions adverses. Ara hi ha una màxima que parla de relacions bilaterals i d'individualismes que enrareix la composició col·lectiva del grup dels assalariats.

Cinc mesos sense Marc Marginedas

Els companys i companyes de El Periódico de Catalunya i del diari Sport, familiars, amics i d'altres col·legues de professió continuen concentrant-se cada dimecres per reclamar l'alliberament del reporter Marc Marginedas, segrestat a Síria des del 4 de setembre passat. #MarcTesperem és l'etiqueta de Twitter utilitzada a les xarxes socials per exigir la tornada del periodista.

Els treballadors es resisteixen a abaixar-se el sou als nivells que els demana l'empresa i reclamen, per activa i passiva, que també els altres components de l'estructura empresarial: propietaris, alta direcció, bancs implicats en el negoci, Hisenda estatal (també hi gravita), i persones de fora del conveni hi aportin un percentatge o més alt o similar al que es demana als treballadors. Això ha estat entès pels representats de l'Administració catalana que han intervingut en el cas, però més d'un cop els portaveus empresarials en el debat han assenyalat que tots els altres

dors regulats per conveni no són d'aquesta obra. Són figures d'un altre paner...

Debat dur i agre

El debat entre les dues parts ha estat tens, educat i civilitzat, però dur i agre, en molts moments. S'ha "trenat" per part dels representants de l'empresa diverses vegades, dues en les acollidores sales dels serveis territorials d'Empresa i Ocupació de la Generalitat. En la darrera partida –"aneu totes dues parts restades", digué un veterà i bonhomí moderador fent el símil d'una timba de pòquer-- hi ha sobre la taula tres o quatre desenes

de baixes voluntàries i es demana per part de l'empresa comprar un percentatge del sou, fer un ERO temporal i consolidar per sempre les rebaixes salarials pactades fa un any. I registrar els convenis que l'empresa, fent l'orni, no va portar a a l'Administració Laboral. Els treballadors insisteixen en què les altres parts implicades participin en la retallada, que no hi hagi cap acomiadament (els afectats oscil·len entre 15 i 7 persones), estan disposats a vendre part de l'antiguitat, accepten un ERO més fluix i volen recuperar d'aquí un temps part del sou cedit.

En la darrera reunió amb el

mediador laboral, quan ja era fosc, va resoldre's sense cap acord i l'empresa digué que els treballadors oferien 4 i l'empresa volia un 7,3 o un 8. Aixecats de la taula, l'empresa malda per aconseguir el seu objectiu, i naturalment els comitès i els treballadors mantenen la seva fermesa. En el moment de tancar aquest digital, les negociacions s'han tornat a reprendre. Veurem què passa els propers dies.

Des del 25 de novembre s'han fet una trentena de reunions entre comitès i empresa, en dues tongades amb el Nadal pel mig. 50 dies de tensió per defensar sous i llocs de treball. Dignitat i feina. **R.B.**

editorial

Diguem prou i plantem cara units

Vivim immersos en una crisi com feia anys que no recordàvem, i els treballadors i les treballadores hem hagut d'assumir retallades de drets i acomiadaments traumàtics com una cosa conjuntural. Però tot té un límit, i hi ha unes línies vermelles que no es poden traspasar. No és de rebut que amb la dolorosa i inútil reforma laboral alguns empresaris aprofitin l'ocasió per constrenyir el marc de la negociació col·lectiva, devaluar els salaris, reduir els drets dels treballadors i, de passada, incrementar el seu poder. Això és justament el que està passant a moltes empreses del nostre Sector, però ja hem dit prou a aguantar ni un minut més aquest insult a la feina i l'esforç que hem demostrat i demostrarem dia a dia. En aquest digital hem volgut transmetre alguns exemples d'empreses on els seus treballadors viuen en les seves carns el robatori dels seus drets. Però, alhora, volem fer evident com els treballadors, units, estan plantant cara.

Els mitjans de comunicació estan patint un assetjament brutal, i en són mostra recent els casos de TV3 i Catalunya Ràdio, on els seus convenis es troben en un carreró sense sortida per haver expirat el temps de les negociacions sense acord, i el Grup Z on els treballadors es neguen, amb raó, a eixugar els deutes contrets per les aventures financeres del Grup, i menys encara si la companyia i els seus directius no pregonen amb l'exemple abaixant-se els seus suculentos sous. La cultura i l'oci també estan en estat crític després de la política de retallades. El Teatre Nacional de Catalunya, per exemple, després de viure acomiadaments i baixades de sou, ara estan en peu de guerra contra la proposta empresarial d'un Conveni que pràcticament envia els treballadors/es a les galeres. D'altra banda, el centre esportiu Fundació Claror viu moments d'incertesa, ja que la negociació del nou conveni no ha arribat a bon port i el temps ja s'ha acabat.

Des del Sector de Mitjans de Comunicació, Cultura, Oci i Esport de CCOO rebutgem l'atac indiscriminat als mitjans, a la cultura i a l'oci del nostre país i al menyspreu dels treballadors i treballadores, que són els veritables protagonistes que fan possible que la societat gaudeixi i s'enriqueixi d'aquests béns públics tan preuats.

Màxim Pujade, coordinador del Sector de Mitjans, Cultura, Oci i Esport a Catalunya

Els treballadors de la Fundació Claror, pendents del Conveni

La direcció del centre esportiu Fundació Claror va denunciar el Conveni d'empresa al novembre del 2010. No obstant, va trigar més de dos anys a convocar la mesa de negociació incomplint l'Estatut dels Treballadors. Això va portar a una total indefensió de la plantilla.

En aquest impàs es va signar un pla B, sobre les mesures d'aplicació de la despesa de personal per efectes de la crisi, que la part social va acceptar amb el compromís per part de l'empresa d'encetar les negociacions d'un nou Conveni.

Després de molts mesos de converses, a principis del passat mes d'octubre es va signar un pre-acord del nou Conveni entre les Seccions Sindicals de CCOO i UGT de la Fundació i la directiva amb l'objectiu d'aplicar-ho. Un pre-acord on els representants dels treballadors van haver de cedir, a contracor, a una part de les demandes de l'empresa (més hores de feina i menys sou).

Aquest pre-acord, per po-

Les instal·lacions de la Fundació Claror a Can Caralleu.

der convertir-se en un acord definitiu, tenia com a condició *sine qua non* ser ratificat en assemblea pels treballadors dels centres. Condició que quedava expressada en un dels punts de l'escrit. A més, era una pràctica que la Fundació Claror havia emprat anteriorment.

Finalment l'acord no va ser ratificat per una àmplia majoria de la plantilla i, per tant, les seccions sindicals de CCOO i UGT no el poden signar.

La postura de la direcció de l'empresa després d'aquesta

negativa dels treballadors a acceptar el pre-acord no ha estat una altra que torpedejar les poques possibilitats que tenien de continuar negociant. Acusacions gratuïtes com "les seccions sindicals no han sabut o no han volgut" explicar les bondats del pre-acord no porten enlloc. I enviar comunicats als treballadors per crear-los por si no ratifiquen l'acord no és de rebut.

És en aquest complex escenari on es troben les negociacions ara mateix. **M.P.**

L'acord no arriba al Teatre Nacional de Catalunya

La plantilla estructural del Teatre Nacional de Catalunya ha passat de 155 treballadors el 2010 a 117 el 2013. Això suposa una reducció de 38 llocs de treball en tres anys. A més, els empleats han vist retallades les seves nòmines i congelats els seus sous des de l'any 2009. Per acabar-ho d'adobar, el II Conveni Col·lectiu del TNC ja fa anys que està en ultraactivitat i, quan estava a punt d'arribar-se a un acord per signar el III Conveni, la direcció es va despenjar amb un seguit de pretensions inassumibles per part de la majoria. Un cop més, l'entitat ha exhibit un tarannà poc propens a la negociació.

Per alguns supòsits, al conveni vigent s'estableixen unes retribucions econòmiques addicionals als sous com a compensació per a la flexibilitat de la jornada en període de representacions. Compensacions que, en definitiva, el que fan és maquillar el minso salari base. Sense aquestes o sense les hores extres que la llei permet, els treballadors serien poc més que mil·leuristes. Són aquestes compensacions les que l'empresa vol retallar. Amb aquest fet es constata que una constant de l'entitat és no considerar contractualment als seus treballadors com el que són, obrers especialitzats, sinó com a peonatge sense cap tipus de valor afegit.

No hem d'oblidar tampoc que el II Conveni del TNC ha demostrat ser prou bo en les dures circumstàncies actuals, ja que encara serveix per tirar endavant el projecte.

El Sector Estatal de Medios amplía su Ejecutiva

LOS PASADOS 4 Y 5 DE FEBRERO el Sector Estatal de Medios de Comunicación, Artes, Cultura y Deporte celebró su asamblea anual en Madrid. Los delegados y las delegadas asistentes aprobaron por unanimidad la ampliación de la Comisión Ejecutiva Estatal con la incorporación de la compañera Mari Luz Guillamón, de la Sección Sindical de CCOO en Port Aventura, que se responsabilizará del área de parques temáticos. Así, en la Ejecutiva Estatal trabajarán desde ahora tres representantes del Sector en Catalunya: Mari Luz Guillamón, Jordi López Santín y Ángela Rodríguez.

Votación favorable al informe de situación

Los y las participantes en la asamblea votaron mayoritariamente a favor del informe de situación presentado por la secretaria general del Sector, Cristina Bermejo. Además, se aprobó una resolución agradeciendo la labor y la entrega del personal de los servicios jurídicos de CCOO. Cristina Bermejo afirmó que "2013 ha sido un año duro y de cambios, pero no se ha acabado el daño que nos puede seguir haciendo la reforma laboral".

A.R.

Un momento de la Asamblea Sectorial Estatal, celebrada en Madrid.